



מ"ת (נצרת) 34825-10-24 - סעיד שחברי נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת נצרת

מ"ת (נצרת) 34825-10-24 - סעיד שחברי נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת נצרת
מ"ת (נצרת) 34825-10-24

סעיד שחברי

נגד

משטרת ישראל תביעות- שלוחת נצרת

בית משפט השלום בנוף הגליל-נצרת

[07.12.2024]

כבוד השופטת מיסא זועבי

החלטה

מונחת לפני בקשה לעיון חוזר בגדרה עותר המבקש להקלה בתנאי שחרורו ולאפשר לו פתיחת חלונות במהלך מעצר
הבית לצורך ביצוע עבודות שירות.

רקע

1. כנגד המבקש הוגש ביום 16.10.24 כתב אישום המייחס לו עבירות של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ו-נהיגה בזמן פסילה - פסילת בית משפט, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח), תשכ"א - 1961.
2. כעולה מהחלק הכללי של כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היתה בין המבקש לסלים חליל (להלן: "המתלונן"), היכרות מוקדמת, וזאת על רקע סכסוך בין בנו של המתלונן, סאמר חליל (להלן: "סאמר"), לבין ילדיו של המבקש, בעקבותיו הוגש נגדם כתב אישום. עוד עולה מהחלק הכללי, כי במסגרת גזר דין שניתן ביום 31.07.24 בתת"ע 11599-06-22, בבית משפט השלום לתעבורה בנצרת, נפסל המבקש מלהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 7 חודשים (להלן: "הפסילה").
3. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 11.10.24, בסמוך לשעה 10:00 שהה המתלונן בביתו של סאמר, לצורך ביצוע עבודות תחזוקה. בהמשך לכך, הגיע המבקש ברכבו מסוג פורד אל בית העסק שנמצא בסמוך לביתו של סאמר, נהג בזמן פסילה שניתנה לו על ידי בית המשפט, החנה את הרכב והמשיך לבית העסק. סמוך לשעה 10:10, שהה המתלונן במרפסת הבית ובאותן הנסיבות יצא המבקש מבית העסק חזרה אל הרכב. אז פנה המבקש אל המתלונן ואיים בפניו על סאמר באומרו לו "זמנו התקרב, התקרב, ואני לא אתן לו לגור בבית". המבקש נכנס אל הרכב והחל בנסיעה ועזב את המקום.



4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו. נטען כי בתיק קיימות ראיות לכאורה, להוכחת אשמת המבקש. עוד נטען, כי מעשיו של המבקש מקימים עילות מעצר של מסוכנות ושיבוש אשר עולה באופן ברור מחומר הראיות בתיק, המלמד על כך שבתו של המבקש ניסתה ליצור קשר עם אשתו של סאמר, ואילו אחיו של המבקש יצר קשר עם המתלונן ורצה להציע לו סולחה. עוד הודגש, כי מחומר הראיות עולה הפחד של המתלונן, סאמר ואשתו, מאז הגשת התלונה נגד ילדיו של המבקש. צוין עוד, כי סאמר ואשתו גם עזבו את הבית מחשש לחייהם. המשיבה הוסיפה, כי לחובת המבקש הרשעה בגין עבירה של חבלה חמורה במסגרתה נדון ל-9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות והוא טרם סיים לרצות את עונשו במסגרת אותו הליך.
5. בדיון אשר התקיים ביום 21.10.24, הסכים ב"כ המבקש לקיומן של ראיות לכאורה ולקיומן של עילות המעצר, זאת בהמלצת בית המשפט (כב' השופטת נסרין אסכנדר -מוסא), וביקש להורות על שחרורו של המבקש למעצר בית בביתו. המשיבה מנגד, ביקשה להורות על מעצרו עד תום ההליכים נגדו.
6. חרף הסכמת ב"כ המבקש לקיומן של ראיות לכאורה, עמד בית המשפט בהחלטתו בהרחבה על התשתית הראייתית, וקבע כי לא ניתן להתעלם מההבדל המשמעותי בין תוכן האיום כעולה מעובדות כתב האישום לבין תוכן האיום כעולה מהודעת סאמר מיום 12.10.24 ולפיו "התקרב התקרב הזמן אני אראה אם הוא יחזור לבית". עוד התייחס בית המשפט לעבירת הפסילה וקבע, כי הוא מקבל טענות ההגנה, לפיהן לא נמצאה כל ראיה בתיק החקירה המוכיחה כי המבקש ידע על פסק הדין שהטיל את הפסילה, ואשר ניתן בהעדו.
7. אשר לעילות המעצר, בית המשפט קבע כי אין להידרש לטענות שהעלתה המשיבה ביחס לנסיבות ביצוע העבירות ואשר לא קיבלו ביטוי בכתב האישום. כך למשל, בנוגע לחשש של המתלונן וסאמר מפני המבקש, נקבע כי בהודעותיהם במשטרה, השניים שללו כל אינטראקציה אלימה קודמת בינם לבין המבקש ומסרו כי מדובר באירוע איומים ראשון ובודד מצד המבקש. עוד דחה בית המשפט טענות המשיבה לפיהן המתלונן ובני משפחתו חווים מסכת של איומים והתעללות, ואשר לא קיבלו ביטוי כלל בחומר החקירה. גם הטענה לפיה סאמר ובני משפחתו נאלצו לעזוב את בית מגוריהם, בשל תחושות הפחד אינה קשורה למבקש, שכן כעולה מהודעת אשתו של סאמר, הם עזבו את הבית בחודש ספטמבר האחרון כתוצאה מאירוע ירי, שלא נקשר למבקש וללא קשר לאירוע האיומים מושא כתב האישום. לבסוף, נקבע כי לא נמצאה כל אינדיקציה לכך שהמבקש קשור לסכסוך הקודם המוזכר בעובדות כתב האישום, בין סאמר לבין ילדיו. לאור כל האמור, נקבע שעסקין באירוע איומים בודד שאינו ברף גבוה כאשר צפייה במצלמות המתעדות אותו מלמדת שאינו מעיד על מסוכנות כלל, שנלווה אליו נהיגה בזמן פסילה, ואשר צוינה לגביה ההסתייגות בנוגע לדיות הראיות. לאור האמור, נקבע כי עילת המעצר של המסוכנות נמצאת ברף הנמוך.
8. אשר לעילת השיבוש, נקבע כי היא לא מתקיימת במקרה דנן. המתלונן ובנו מסרו הודעותיהם ולא נראה כי המבקש יוכל להשפיע עליהם, והטענה בהקשר זה נטענה על ידי המשיבה בעלמא וללא תימוכין.
9. לאור כל האמור, ולאחר שהתרשם בית המשפט מהמפקחים המוצעים, הורה על שחרור המבקש לחלופת מעצר בית מלא בביתו בשכונת סליזיאן בנצרת, בפיקוחם לסירוגין של שני משמורנים.
10. שני הצדדים השלימו עם החלטה זו ולא הגישו עליה ערר.



11. ביום 05.11.24, הוגשה בקשה ראשונה לעיון חוזר, במסגרתה נטען, בין היתר, כי הדיון המקדמי בתיק העיקרי (לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982), נקבע רק לסוף חודש דצמבר, המבקש עומד על חפותו ובכוונתו לנהל הוכחות, משכך הצפי לסיום התיק אינו קרוב, ויש להורות על הקלה בתנאים. לאחר שקיבלתי תגובת המשיבה, הוריתי ביום 7.11.24, על דחיית הבקשה על הסף משאינה מגלה כל עילה לעיון חוזר.
12. בהמשך, ביום 13.11.24, הוגשה בקשה שניה לעיון חוזר, מושא החלטה זו שהוכתרה כ"בקשה בהולה לעיון חוזר בהחלטה בתנאי מעצר", בה הבהיר ב"כ המבקש כי נפלה טעות בבקשה הקודמת, עת לא צוין בה שההקלה בתנאים, נועדה לאפשר השלמת ריצוי עבודות שירות. תמצית טיעוני הצדדים
13. ב"כ המבקש טען כי, טרם מעצרו בתיק זה, ריצה המבקש עונש של 9 חודשי עבודות שירות, במסגרת ת"פ 14803-04-23, ונותרו לו 69 ימי עבודות שירות לריצוי מלוא העונש. לאור שחרור המבקש בתנאים בתיק זה, נבצר ממנו להתייבץ להמשך ריצוי עונשו, בבית העלמין המרוחק כ- 300 מטרים ממקום החלופה, משכך הוגשה בקשה להפסקה שיפוטית של עבודות השירות. במסגרת הדיון שהתקיים בפני כב' השופטת דלית שרון-גרין ביום 4.11.24, הודיע בא כוח המבקש באותו תיק, כי עתידים להגיש בקשה להקלה בתנאים לצורך ריצוי יתרת ימי עבודות השירות, שכן מדובר בהקלה לתכלית ראויה ובית המשפט דחה את הדיון בבקשה להפסקה שיפוטית עד לאחר קיום הדיון בבקשה להקלה בתנאים.
14. ב"כ המבקש הוסיף, כי המבקש ראוי לאימונו של בית המשפט, שכן מאז שחרורו לא נרשמו לחובתו הפרות כלשהן, והוא הקפיד לעמוד בתנאי השחרור גם בעת יציאות בהיתר שניתנו לו על ידי בית המשפט. לאור האמור, עתר ב"כ המבקש להתיר יציאת המבקש לביצוע עבודות השירות, כאשר הוא יהיה מלווה הלך ושוב על ידי מפקח שאושר, ובמסגרת ביצוע העבודות יהיה בפיקוח הממונה או מי מטעמו.
15. במעמד הדיון שהתקיים בפניי, הפנה ב"כ המבקש להחלטת בית המשפט מיום 21.10.24, בה נקבע כי המסוכנות הנשקפת מן המבקש הינה ברמה נמוכה. ב"כ המבקש, הבהיר כי נכון למועד הדיון בבקשת המעצר, לא ידע כי המבקש נדרש להשלים ריצוי עונש עבודות השירות שכן לא ייצג את המבקש באותו הליך, ומשכך לא ביקש להורות על פתיחת חלונות יציאה לצורך זה.
16. עוד הפנה ב"כ המבקש לכך שהמבקש לא סיים לרצות את עונשו, מטעמים שאינם תלויים בו ואשר נעוצים בממונה עצמו (בהקשר זה הפנה להודעות קוליות שקיבל המבקש מטעם הממונה ולפיהן התבקש לא להגיע לריצוי עבודות השירות בשל מחלוקות עם העירייה). עוד הפנה ב"כ המבקש לשורה של החלטות בהן נעתרו בתי משפט שונים לבקשות לריצוי יתרת ימי מאסר בעבודות שירות, מאחר ומדובר ביציאה לתכלית ראויה ועל מנת שלא לגרום להפסקה של ביצוע עבודות השירות וריצוי המאסר מאחורי סורג ובריח.



17. המשיבה התנגדה לבקשה. נטען, כי הבקשה אינה עומדת בתנאי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים"). אין כל אינדיקציה להפחתה במסוכנות הנשקפת מן המבקש, האירוע האלים בין בניו של המבקש לסאמר, הוביל לכך שסאמר יעזוב ביחד עם בני משפחתו את בית מגוריו, זאת גם בשים לב לאירוע הירי לעבר ביתו בחודש ספטמבר, וכעת הופנו כלפיו איומים מצד המבקש. כמו כן, קיימת מסוכנות מוגברת לנוכח ביצוע העבירה של נהיגה בזמן פסילה. לאור כל האמור, המשיבה ביקשה לדחות את הבקשה להקלה בתנאים.
- דיון והכרעה
18. לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, ושקלתי את בקשת המבקש, הגעתי לכלל מסקנה כי, בנסיבות תיק זה, ניתן לאפשר פתיחת חלונות לצורך ריצוי עבודות השירות ולהקל בתנאי המעצר לשם כך. להלן אנמק.
19. סעיף 52 (א) לחוק המעצרים קובע:
- "(א) עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בענין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה."
20. ראשית, מצאתי להעיר שעל אף טענות ב"כ המבקש ולפיהן לא עתר במעמד הדיון של המעצר לפתוח חלונות לצורך ריצוי יתרת ימי עבודות השירות, משלא ידע על כך שנותרה יתרת ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות, עובדה זו צוינה במפורש בבקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים. לאור האמור, דומה כי העילה של גילוי עובדות חדשות אינה מתקיימת בענייננו.
21. אשר לעילה של שינוי הנסיבות, מחד, העובדה שב"כ המבקש לא היה ער לאמור בבקשת המעצר ולא טען את הטענות בענין זה במעמד דיון המעצר, אינה מהווה נסיבה חדשה לבחינת בקשה לעיון חוזר. מאידך, אינני מתעלמת מן העובדה כי הבקשה להפסקה שיפוטית של עבודות השירות, הוגשה לבית המשפט רק ביום 25.10.24, קרי כמה ימים לאחר דיון המעצר שהתקיים בעניינו של המבקש ביום 21.10.24, ובו טענו שני הצדדים טיעוניהם, והיא לא עמדה לנגד עיני המבקש ובא כוחו במעמד זה.
22. אשר לעילה השלישית שהינה חלוף הזמן. בבש"פ 6469/09 איתי שרוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.08.2009), קבע בית המשפט העליון כי תקופה של שלושה חודשים, אינה תקופה ארוכה דיה המאפשרת את בחינת עמידתו של העורר בתנאי השחרור. יחד עם זאת, נקבע שכל תיק נבחן בהתאם לנסיבותיו האינדיבידואליות, בשים לב לחומרת העבירות, המסוכנות הנשקפת מהנאשם והפגיעה הנגרמת לנאשם אל מול האינטרס הציבורי. הפסיקה פירשה את המונח "חלוף הזמן" באופן גמיש וכזה הנבחן לפי נסיבותיו של כל מקרה ומקרה, ואף העניקה לו משמעות משתנה מעניין לעניין (ראו: בש"פ 1243/16 בויארת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.3.2016); בש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.08.2006)).



23. במקרה דנן, לנוכח נסיבות העושה והמעשה, ובהלימה לחומרת העבירות המיוחסות, ובזיקה לעוצמת עילות המעצר כפי שעמד עליהן בהרחבה בית המשפט בהחלטתו מיום 21.10.24, ועימן השלימה המשיבה, סבורה אני שבנסיבותיו של המבקש, פרק זמן של למעלה מחודשיים מאז מעצרו לראשונה ועד לתחילת ריצוי עבודות השירות, ככל ויחלט שלא להפסיק את ריצוי עבודות השירות, עולה כדי פרק זמן ניכר המצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה, כפי המבוקש, וזאת לנוכח כל הנימוקים והשיקולים שיפורטו להלן.
24. כפי הידוע, כל החלטה על מעצר או שחרור מצריכה "תפירה ידנית", בתוצאה האופרטיבית יש משקל לא מועט לחוש המומחיות של השופט, המתאים את ההחלטה לנסיבות הקונקרטיות העומדות לפניו (בש"פ 7686/03 רפייב נ' מדינת ישראל, פסקה 15 [פורסם בנבו] (09.09.2003)). גם בקביעת תנאי החלופה, היד אינה צריכה להיות "קלה על ההדק", ותנאי החלופה והגבלת החירות צריכים להיגזר הן מעוצמתה של עילת המעצר והן מעוצמת הראיות בכל מקרה ומקרה, וכאשר התוצאה האופרטיבית נגזרת מנסיבותיו הקונקרטיות של העושה ושל המעשה (בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 [פורסם בנבו] (08.08.2011)).
25. כידוע, לנאשם אין זכות קנויה להקלה בתנאי מעצרו אך בשל רצונו להימנע מהפקעת צו עבודות השירות שנגזרו עליו בהליך אחר (בש"פ 1355/15 יששכר טביב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.03.2015)). הבחינה מתי לאפשר לנאשם שקיימות נגדו ראיות לכאורה להמשיך ולרצות את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, תעשה בכל מקרה לגופו, תוך התחשבות בכמה שיקולים כלליים. השיקול המרכזי בבואו של בית המשפט להחליט בבקשת המבקש, הוא המסוכנות הנשקפת ממנו ומידת האמון שניתן לתת בו (ראו והשוו: בש"פ 4434/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.6.2006); בש"פ 1782/13 חלייחל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.3.2013); בש"פ 8015/16 מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.11.2016)).
26. עוד נקבע כי מעצר בדרך של איזוק אלקטרוני נחשב עדיין למעצר, אך כאשר מוטלת חלופת מעצר, גדל מרחב התמרון הניתן לשופט המעצרים לאפשר את ריצוי עונש עבודות השירות (עמ"ת (ת"א-יפו) 7902-04-17 אחדד חבשי נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-11 [פורסם בנבו] (3.05.2017) (להלן: "עמ"ת 7902-04-17"), ועל דרך הקל וחומר עת מדובר בנאשם שהוא משוחרר בתנאים. בהתאם לאמור, ככל ששורדת עוצמתן של המגבלות המוטלות על הנאשם, כך ניתן יהיה לשקול ביתר חיוב את המשך עבודות השירות.
27. זאת ועוד, יש לקחת בחשבון גם את השאלה האם ריצוי המאסר בדרך של עבודות שירות מצוי כבר בעיצומו או לקראת סיומו במועד המעצר. כאשר נותר פרק זמן קצר יחסית להשלמת ריצוי עבודות השירות, התוצאה של הפסקת עבודות השירות הופכת לקשה במיוחד. במקרים כאלה, גדל הצורך לעשות מאמץ להמשיך במימושן, בכפוף לשיקולים שונים ובראשם המסוכנות הנשקפת מן הנאשם. בנוסף, יש לבחון מהו מקום ביצוע עבודות השירות, וכיצד יש בו להשליך על עניינם של קורבנות העבירה או עדים בתיק.



28. במקרה שלפניי, אין להתעלם מהמסוכנות הנשקפת מן המשיב ואשר לאורה הורה בית המשפט על שחרור המבקש בתנאים מגבילים הכוללים גם מעצר בית מלא. עוד לא נעלם מעיניי, כי המעשים המיוחסים למבקש נעשו, לכאורה, בזמן שהלה היה בתקופת ביצוע עבודות שירות, שנגזרו עליו בתיק אחר בגין עבירת אלימות חמורה. עוד לא נעלמו מעיניי הנסיבות האופפות את ביצוע העבירות, כעולה מעובדות כתב האישום. בצד האמור, בזיקה לעוצמת עילות המעצר כפי שעמד עליהן בית המשפט בהרחבה בהחלטה הקודמת תוך שקבע שהמסוכנות ברמה נמוכה, ואילו עבירת השיבוש אינה מתקיימת, ובהלימה לבקשה שהינה נקודתית ומצומצמת, דומה כי ניתן לאפשר השלמת ריצוי עבודות השירות בתנאים מגבילים שיבטיחו שלום הציבור בכלל ושלום המתלונן וסאמר בפרט. בנוסף, אינני מתרשמת כי קיים חשש כי, היענות לבקשה להקלה בתנאים ויציאה לעבודות השירות, בבית קברות במרחק של כ- 300 מטרים ממקום החלופה, לפרק זמן קצוב, בליווי ממקום החלופה ועד למקום עבודות השירות ובחזרה, כאשר המקום מתוחם ואמורה להיות בו השגחה על נוכחותו במקום, וכאשר כל עזיבה של המקום בשעות העבודה תהווה הפרה של תנאי השחרור, כי תיפגע תכלית חלופת המעצר שנקבעה בעניינו.

29. עוד שקלתי את יתרת ימי המאסר לריצוי עבודות השירות שמבצע המבקש אשר מצויות כבר לא רק בעיצומן אלא לקראת סיומן (נותרו 69 ימים), ואת העובדה שאי השלמת ריצוי עבודות השירות עד כה, נבע מטעמים שאינם תלויים במבקש, שכן הלה נתבקש שלא להגיע עד להסדרת עניינים של הממונה אל מול העירייה.

30. אוסיף שכתענת ב"כ המבקש, לנוכח נסיבותיו האישיות של המבקש וגילו, ומבלי להתעלם מהרשעתו בעבירת אלימות חמורה, פועל יוצא של דחיית הבקשה להקלה בתנאי מעצר הבית הוא אי ריצוי עבודות השירות וריצוי העונש במאסר ממש, מקום בו עומדת לו עוד חזקת החפות. בענין זה אפנה להחלטה בעמ"ת 7902-04-17: "הנה כי כן, התוצאה של הפסקת עבודות שירות כתוצאה ממאסר עלולה להיות קשה. היא עלולה להוביל להטלת מאסר בפועל, בגין חשד בפלילים. אכן, זהו חשד שתומכות בו ראיות לכאורה, אך עדיין מדובר בחשד ולא באשמה מוכחת מעל לכל ספק סביר. קשיותה של התוצאה מצויה באי-הפיכותה. תוצאת המאסר היא מהירה וודאית, ותוצאת האישום הפלילי לא. יכול אדם להישלח למאסר, שכן לא יוכל להשלים את עבודות השירות, והנה יסתבר כי יתקיים פער בין כתב האישום בראשית ההליך הפלילי לבין פסק דינו של בית המשפט בסופו. הנאשם יוכל לצאת זכאי בדין, או שיתברר שיש להטיל עליו אחריות פלילית בעוצמה נמוכה יותר, שלא הצדיקה את מעצרו מלכתחילה. ומה יהיה אז? מי יחזיר לנאשם את תקופת המאסר שריצה, שלא היה מקום לרצותה. העובדה שמדובר בתוצאה קשה כאמור, צריכה להוביל לכך שיהיה מקום להגיע אליה רק בלית ברירה. יהיו מצבים שבהם לא יהיה זה אפשרי להמשיך בעבודות השירות, ואז ניתן יהיה לברר את טענות הנאשם נגד ההפסקה המינהלית שלהן במסגרת עתירה נגד ההחלטה להפסיקן. אך אם ניתן יהיה להימנע מתוצאה זו, קיימת חובה לעשות כן, שהרי "אין נוטלים ואין מגבילים את חירותו של אדם במאסר, במעצר, בהסגרה או בכל דרך אחרת" (סעיף 5 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו) אלא בהתאם להוראות פסקת ההגבלה שבחוק-היסוד. חובה זו מוטלת גם על הרשות השופטת (סעיף 11 לחוק-היסוד), ושופט המעצרים הוא איבר מאבריה".



31. אדגיש, כי אינני מביעה כמובן כל דעה, באשר להחלטה שתתקבל בסופו של יום, בנוגע לבקשה להפסקת עבודות השירות, והעניין אינו מסור להחלטתי ובנסיבות שמחוץ לתיק זה, ואולם סבורני, ככל וגזר הדין המקורי לא ישונה, ועל מנת שלא לגרום להפסקה שיפוטית של ריצוי עבודות השירות, אשר הלכה למעשה תוביל לתוצאה של ריצוי המאסר בפועל, מקום בו בית המשפט סבר כי ראוי וניתן להטיל ענישה שיקומית, יש לאפשר למבקש להשלים את ביצוע עבודות השירות (ראו והשוו בשינויים המחויבים מקרים בהם נעתרו בתי משפט לפתיחת חלונות לריצוי עונש עבודות שירות: מ"ת (חי') 6460-08-20 מדינת ישראל נ' לירז אלקיים (30.09.2020); מ"ת (עכו) 7564-12-12 מדינת ישראל נ' איהאב עבדאללה (4.12.2012); עמ"ת (נצ') 58248-06-19 מדינת ישראל נ' מור אלבז (26.06.2019); מ"ת (שלום ת"א) 42524-11-15 מדינת ישראל נ' סעדה ((27.03.2016)).

סוף דבר

32. לאור כל האמור לעיל, החלטתי להיעתר לבקשה לעיון חוזר ולהקל בתנאי השחרור על דרך פתיחת חלונות לצורך ביצוע עבודות שירות, ולמטרה זו בלבד, זאת בכפוף להחלטת בית המשפט בהליך העיקרי, בבקשה להפסקה שיפוטית של עבודות השירות.

33. מובהר כי היציאה של המבקש תותר, לפרק זמן מוגבל, לחלופה מוגדרת וקונקרטית לשם ביצוע עבודות השירות ולמטרה זו בלבד וכי במקום בו אמור לבצע המבקש עבודות שירות, הוא יהיה תחת פיקוח מתמיד. עוד מובהר, כי המבקש יצא ממעצר הבית בו הוא נתון, לשם ביצוע עבודות השירות, כאשר הוא מלווה על ידי מי מהמשמורנים בדרכו ממקום חלופת המעצר למקום ביצוע עבודות השירות וממקום ביצוע עבודות השירות בתום יום העבודה חזרה למקום חלופת המעצר.

34. למען הסר ספק, החלטתי תיכנס לתוקף, כאמור לעיל, בכפוף להחלטת בית המשפט בבקשה להפסקה השיפוטית של עבודות השירות, ולאחר שתוגש הודעה בענין זה על ידי ב"כ המבקש.

זכות ערר כחוק לבית המשפט המחוזי בנצרת.

המזכירות תשלח העתק החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ו' כסלו תשפ"ה, 07 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.